

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > תפילה 006 כורע לפני המלך

תפילה 006 כורע לפני המלך

תחילת הברכה של ברכת אבות שמבואר בגמרא, בברכות, שכאומר שם הו"ו. יש דין זוקף. כל תפילת שמונה עשרה מתחילה בכורע. בברוך-כורע, ואח"כ באתה. הוא מכופף את עצמו עד שיתפקקו חוליות שבשדרה. אח"כ בשם הויה הוא זוקף. הצורה של תחילת שמונה עשרה בנוי באופן של כריעה. ליתר חידוד, תכלית תפילת שמונה עשרה, מגיעה בברכת שים שלום. **בדקות תפילת שמונה עשרה מתחילה בכריעה ומסתיימת בכריעה, שים שלום זה כבר התכלית.** בברכת אבות, בכריעה ומסתיימת באתה שמך ולך נאה להודות אנחנו לך. שים שלום זה התכלית.

הרי שכל תפילת שמונה עשרה היא בעבודת הכריעה. נבין את עבודת הכריעה ועבודת הזקיפה.

למי האדם כורע? דיני כריעה יש להם שני שורשים:

האדם כורע בפני מלך, בפני מי שגדול ומופלא ממנו. כמו שמוצאים בבית המקדש, כפשוטו, בשורשי הכהן, היה מזכיר את שמו יתברך והיו נופלים על פניהם, כורעים ומשתחוים.

כשיש דבר מופלא, ובעיקר עבד כלפי מלך, מגיע מהלך שנקרא כריעה.

סיבה שניה שמבואר בדברי רבותינו שיש בגדר הכריעה היא כאב שרוצה לתת לבנו קטן, והרי גובה האב יותר מגובה הבן אז הוא מתכופף אליו על מנת לתת לו.

סיבת הכריעה לפי זה היא לא ביטול בפני מי שמעליו אלא שהוא כורע על מנת לתת.

הכריעה פועלת לנפש להתבטל בפני מי שמעליו, מאידך הכריעה פועלת בנפש כדי לתת למי שתחתיו.

"כי לך תכרע כל ברך"

כשהגמרא אומרת להדיה בברכות מה גדר מצוות הכריעה בשיעור הכריעה, היא מביאה שתי שיטות: שיטה ראשונה- שיתפוקקו חוליות בשדרה. פקק כמו שמסביר רשי, המקום שמחבר את החוליות, יהיה בולט. מצד כך הכריעה מתגלה בגב של האדם.

מאידך אומרת הגמרא שיראה יסיר (??) כנגד ליבו.

העבודה של הכריעה היא שהלב שלו יתחבר למח שלו.

"וידעת היום והשבת אל לבבך" - יש ידיעת המח, וידיעת הלב. "חלל בקרבי" - שם צריך לגלות את האין עוד. מצד כך, מה היא עבודת הכריעה? הוא מכופף את הראש למדרגת הלב. הוא מוריד את ידיעת המח להכרת הלב. זה נקרא שגדול מתכופף לקטן. הגדול מתכופף לקטן בתוך נפשו.

ברוך, הברכה, הוא ממשיך את מחשבתו ללב. זה עבודה של כריעה.

תמצית הדברים, ראשית בשורשם ואחכ בהבנה יותר ברורה בקומת הבנת הנפש.

הכריעה גונזת בקרבה שני חלקים. היא גונזת ביטול לבורא יתברך שמו, ועבודה הכריעה מעבר לכך, פועלת בנפש האדם שהוא מעתיק את ידיעת מוחו לידיעת הלב.

כל מציאות תפילת שמונה עשרה זה העומד לפני המלך. כביכול כל מציאות התפילה זה כורע לפני המלך, לא עומד לפני המלך.

אז איך צורת התפילה של תפילת שמונה עשרה? כורע או עומד לפני המלך?

כאשר הוא אומר את שם הויה הוא זוקף אבל כשהוא אומר ברוך, הוא כורע, יתר על כן ב"אתה" עד שיתפוקקו חוליות עמוד השדרה..

מובא בראשונים, מובא שולחן ערוך שהמנהג שחל מכנסת ישראל נוהגים לכפוף בכל התפילות בימים הנוראים, מלבד כשאומר שם הויה שזוקף.

מתבאר בדברי הפוסקים, יש שתי צורות לתפילת שמונה עשרה. יש עומד לפני המלך. ויש צורה שכל תפילת שמונה עשרה, רובו ככולו, היא באופן של כריעה. לדינה לפחות ארבע פעמים של כורע. זה צורה בעצם העמידה לפני המלך שזה באופן כריעה.

מה הם שני החלקים של עומד לפני המלך?

העומד לפני המלך בתפילת העמידה זה עמידה של חיבור, זה עמידה של צירוף.

כל מציאות הבריאה כולה, יש לה תכלית אחת. הכרת הבורא יתברך שמו.

הלבוש של ההכרה זה התענוג שבהכרה.

תכלית הבריאה כולה היא ההכרה בבורא יתברך שמו.

אדם יכול לטעות ולחשוב שהתכלית זה תענוג וההכרה זה כלי לתענוג. לא, ההפך.

תכלית כל הבריאה כולה זה "יודעת היום והשבת אל לבבך כי השם הוא האלוקים בשמיים ממעל ועל הארץ מתחת. אין עוד." תכלית הבריאה כולה זה ההכרה שאין עוד. אין עוד בהכרת הדעת במוחין, והכרת האין עוד בהכרת ייחוד הלב. זה תכלית הבריאה. אין תכלית אחרת לבריאה.

על גבי ההכרה הזאת, כלבוש לאותה הכרה, או בלשון אחרת, ככלי לאותה הכרה, יש את כח הנפש הנקרא תענוג.

זה מה שנקרא בפסוק "אז תתענג על השם". כשיש לאדם הכרה אמיתית במציאות השם יתברך ההכרה חל עליה מציאות של תענוג.

עוד פעם, ההכרה היא התכלית, התענוג הוא לבוש. מה קורה בתפיסת נפש האדם? על דרך כלל האדם תופס את ההכרה כאמצעי ואת התענוג כתכלית. מה ההשפלה של אותה תפיסה? שבד"כ כשאדם נמצא הרבה מתחת להכרת השם הוא מחפש תענוג, הוא לא מחפש הכרה. ואז איפה הוא מוצא את התענוג? כל אחד ואחד לפי מדרגתו, עד ההשפלה של מי שמוצא את התענוג בדברים אסורים ממש. מי שקצת יותר גבוה הוא לא מתענג מהדברים האסורים אבל הוא מתענג מ דברים המותרים אבל שהם חללים ומרוקנים מהקדושה. הבריאה נבראה באופן שהתכלית שלה היא הכרה בבורא יתברך שמו. אין זולת זה כלום. **כל התורה והמצוות על כל חלקיהם הם כלי אומנות להכרת בעל האומנות.** על גבי זה יש תענוג. כשאדם לא מעמיד את החיים כהכרה ואת התענוג כלבוש על גבו אלא מתפיסת הקטנות של האדם אז האדם מחפש תענוג. בשעה שקטן נולד ממעי אמו הוא מחפש תענוגים. מי שמעמיד את מרכז החיים כתענוג בד"כ מוצא את התענוג במקומות נמוכים.

הדברים צריכים שיהיו ברורים בנפש האדם שבעצם הנפש מצד הכח הפנימי שבנפש היא לא מחפשת את התענוג היא מחפשת את ההכרה בבורא. אי אפשר לנפש בלי תענוג אבל בכל זאת מה העיקר? ההכרה היא פנימית, התענוג הוא חיצוני.

יש אדם שמתענג על איסור ויש אדם שמתענג מדבר היתר אבל הוא רחוק מהתכלית של הבריאה. מה קורה כשאדם נכנס

לקדושה, הוא יצא מהעברות, הוא יצא לפחות חלק מהתענוג של רישות והוא נכנס לתורה ומצוות, כיוון שהנפש מחפשת תענוג, אז אם הוא מוצא תענוג במצוות, אז הוא מסתפק בתענוג שבמצוות. אם הוא מוצא תענוג שבתורה אז הוא מסתפק בתענוג של תורה. אם היה ברור לנפש שהתענוג זה רק לבוש אבל **התכלית היא הכרה אז אפילו אם היה הפרעה לתענוג הוא לא ישיח דעת מהביקוש של ההכרה.** לעומת זאת כאשר האדם, על דרך האדם זה לא עובר את דרך הבירור של האדם, אבל מה שאדם תופס את עצמו זה שהוא מחפש תענוג, אז נפש האדם מקבל תענוגים, אז הוא מקבל תענוג ממצוות, הוא מקבל תענוג מזה שעשה טוב, חיך למשהו. אפילו משהו שנכנס יותר פנים, והוא כבר עוסק בתורה הקדושה ומשם הוא מקבל תענוג, אם הוא מעמיד עוד פעם את התכלית כהכרה אז גם אם יש לו תענוג הוא מסתכל עוד פנימה את הקבה שנמצא בתוכו. כשהנפש מחפשת תענוג היא יכולה להרגע בעסק התורה הקדושה כי יש שם הרבה מאוד תענוג. כשיש תענוג במצוות ובתורה הוא יכול להעמיד במציאות של חיים שהתענוג הוא בזה.

מה זה עומד לפני השם?

יש לו שני חלקים: יש את העומד לפני השם, מצד עצם התפיסה של עמידה לפני השם שהיא הכרה במציאות הבורא יתברך שמו.

העומד לפני השם - שיש שם תענוג של העומד לפני השם.

יש אדם שמקיים מצוות כי חייבים, יש לו תענוג? לא בהכרח.

יש אדם שעומד בתפילת שמונה עשרה, להגיע להכרה כעומד לפני השם זה עבודה אחת, אבל גם כשהוא מכיר, האם יש לו מזה תענוג?

מי שאין לו תענוג בהכרה לא יכול להחזיק הרבה זמן לעמוד בפני השם. התענוג מושך אותו להשאר באותו מקום שהוא עומד בו.

למשל אדם שהולך ברחוב ושומע ניגון בוקע מחלון הוא עוצר שם, כי יש לו תענוג בזה.

עיקר האריכות בתפילה, כמו שמבואר בדברי רבותינו, אין עיקרו נובעת ממה שאדם מכוון במחשבתו אלא האריכות נובעת מכך שלא רוצה להתנתק מאיפה שנמצא. אבל בכדי שלא ירצה להתנתק מאיפה שנמצא, צריך שני חלקים. צריך חלק ראשון של תענוג, וצריך חלק של הכרה במציאות הבורא יתברך. בזה נעוץ כל סוד החיים.

כאשר האדם נולד, באופן טבעי הוא לא מכיר את הקב"ה. על דרך כלל הוא מכיר את בני ביתו, את סביבת לימודו, ומה קורה בשעה שיש לאדם צרה ויש לו קצת אמונה? "אז בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבתי עד השם אלוקיך". כשיש לאדם צרה עם קצת אמונה אז הוא צועק לקב"ה ובשעה שהוא צועק לקב"ה, כל אחד לפי מדרגתו, יש לו קצת הכרה במציאות השם. למה ההכרה הזאת לא ממשיכה אחרי שהצרה עברה? כי בשעה שהיה לו צרה, והוא הגיע להכרה לאיזו הכרה במציאות השם? האם היה לו תענוג מכך או שהוא השתמש בהכרה ככלי לבקש מה שהוא רוצה?

במשל גשמי, זימנו לאדם פגישה עם אדם חשוב שצריך לבקש ממנו משהו. בשעה שהוא נכנס לפניו, לשם מה הוא מנצל את אותו זמן שנכנס, לבקש את מה שהוא רוצה או לשהות בצוותא עם אותו אדם חשוב. כשאדם נמצא ברצון האדם להיות עם אותו אדם חשוב, יש מעשים על אנשים שנכנסו לצדיקים ובאותה עת שכחו את כל מה שהם רצו לבקש, למה הם שכחו? יש אופן שזה בא מיראת הרוממות מופלגת, אבל אופן אחר, כי **הנפש חשקה בעצם הקרבה, והבקשה היא דבר שני בנפש.** מה קורה כשאדם מגיע לקרבה? הוא שוכח ממה שהוא רוצה.

אין אדם שהקב"ה לא העמיד אותו בחיים במקרים שדחקו אותו להכיר בקב"ה. אלא אם הוא מערב רב, לא מנשמות ישראל, אלא יש לו נשמה שעמדה בהר סיני, כל אחד הקב"ה מעמיד אותו במקרים בחיים של "בצר לך" והוא פונה לקבה. מה קורה אז בשעה שהוא עומד לפני הקב"ה? אז הוא מתאמץ עוד יותר לבקש שהקב"ה ימלא את בקשתו. ומה קורה אם התמלאה בקשתו אז ההכרה נשכחה והבקשה נתמלטה ואיש לדרכו, ואיש ל... פנו" זה צורת חיים הפוכה בדיוק מצורת חיים אמיתית. יש אדם שעל אף שהוא מדבר עם הקב"ה כל הזמן, ומבקש ממנו כל הזמן, ובעומק מסויים בנפש אף מכיר שהישועה מגיעה רק ממנו ואף על פי כן הוא לא קרוב אליו. למה? כי זה אדם שהראש שלו בקרקע והרגליים שלו למעלה. הצרה לא באה לאדם על מנת שיתפלל, ויענה בבקשתו. הצרה באה לאדם, על מנת שיגיע להכרה. שימצא תענוג בעצם ההכרה, ולא ישתמש בהכרה ככלי למה שהוא רוצה.

אנחנו מתפללים לפחות ג' פעמים ביום. עצם הגישה בנפש צריכה להיות שזה פרי זמן ביום להגיע להכרה בקב"ה, לא פרי

זמן ביום לבקש את מה שהוא רוצה. כמובן שגם זה קיים בתפילה. עיקרו של תפילה זה מה שהאדם מכיר את מציאות הבורא. עיקר החיים, עיקר טעם החיים זה מה שיש לו בהכרה במציאות הבורא יתברך שמו.

האדם לא נברא אלא להתענג על השם. מי שיש לו הכרה שכלית והכרה של לב חושית והתענוג שלו היא ההכרה, זה חיים אמיתיים. כמובן שבצירוף לזה, צריך שיהיה לאדם תענוג בחיבור לכנסת ישראל, באהבת ישראל, תענוג בעצם החיבור לנפשות, ותענוג בענפים. צריך שיהיה לאדם תענוג בחיבור לתורה, אבל עומק התענוג של האדם איפה היא? תענוג במציאות השם. עוד פעם, לא ידיעה בלבד. יש אדם למשל שמשנן את עיקרי האמונה, לא רק לסגולה אלא לשם אמונה, אז כשהוא משנן יש לו תענוג באמונה או שהוא מנסה לעמוד להכיר ולהאמין. כשהוא מכיר ומאמין האם התענוג הוא מההכרה? זה תענוג וזה חיים.

עולם הזה, שדומה לחושך, הוא כל כך הפוך מהדברים שמדוברים השתה. יש אדם ששומר תורה ומצוות אבל הוא עדיין לא מבין מה זה חיים. חיים זה אדם שחי מההכרה של הבורא יתברך שמו והוא מתענג על אותה הכרה. בדידות היא צוותו. כשהוא נמצא בבדידות אמיתית אז הוא נמצא עם הבורא יתברך שמו במצפוני ליבו ושם הוא חי את עצם החיים. שם הוא מחובר, יש לו הכרה בבורא יתברך שמו. ההכרה הזאת מביאה אותו לכאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אלייך. הנפש עורגת למציאות הבורא יתברך שמו ומזה החיים שלו. אדם צריך לחיות מי זה שהוא עושה טובה ליהודי אבל עיקר החיים בצורה האמיתית שלהם זה מה שהאדם חי מעומק ההכרה והחיבור אליו יתברך שמו. מי שיש לו תענוג אמיתית בהכרה ובחיבור יש לו תענוג בתורה, יש לו תענוג האהבת ישראל ובעזרה לכל יהודי. מי שמחפש תענוג בעזרה ליהודי בלי הכרה בבורא, מי שמחפש תענוג בחיבור לתורה בלי הכרה בבורא הוא מחפש ענף בלי שורש.

זה נקרא צורת חיים על ליבא ד'אמת. צורת חיים על ליבא דאמת זה אדם שיש לו ג' מקורות של תענוג- עומק ההאהבה היוקדת לישראל, עומק החיבור לתורה הקדושה, אבל השורש של כל זה זה הכרה חושית מתמדת בבורא יתברך שמו וחיבור אליו שמכח כך הנפש מתענגת. כאשר הוא נמצא לבד הוא קושר עצמו במצפוני לבבו לבורא, הוא כביכול נמצא בגן עדן, "אז תתענג על ה'", שם הוא חי.

כשנחזור לעיקר סוגייתנו שהיא תפילת שמונה עשרה, יש בה דין קריאה כמו שנתבאר בראשית הדברים. כריעה אחת באה כביטול, וכריעה שנייה באה כהשבת ידיעת המח ללב עד ש..(34:08).

מה עומק עניינו של כריעה בתחילת תפילת שמונה עשרה. אם האדם בא לתפילת שמונה עשרה ורוצה לעמוד לפני הבורא יתברך שמו והוא לא בטל אליו יתברך, הוא לא יכול לעמוד שם. בלשון החדה של דברי חז"ל: "אין אני והוא יכול לדור בכפיפה אחת". אז מה תחילת העמידה לפני המקום, לפנות את המקום שלי לקב"ה, "ואנוכי פיניתי הבית". בלשון ברורה בנפש, זה למקום את המקום בלב שיהיה לקב"ה מקום כביכול להכנס שם. כלומר, הלב זה מקום החיים של האדם, והחי יתן אל ליבו, שם מקום החיים. לדינא, הגדרת החיים במח. אדם שנשתתק במח לדינא הוא נקרא חי, כל זמן שליבו חי. אבל ממה הוא חי? והחי יתן אל ליבו, ממה הוא חי אבל? כשדוד המלך אומר "ליבי חלל בקרבי", כלומר שאין לו שום מקור אחר של חיים חוץ מהבורא יתברך שמו, זה מדרגת דוד המלך בשלמות, לכן הוא מלך המשיח.

כשהאדם כורע בתחילת תפילת שמונה עשרה לקדוש ברוך הוא ואת ידיעת המוח הוא משיב ללב הוא בעצם מפנה את הלב שלו שמקור החיים שלו יהיה מהעומד לפני המלך. הוא כורע ומתבטל למלכו של עולם ואת אותו ידיעת המח של אין עוד, את השמע ישראל השם אלוקינו השם אחד, הוא כורע עד ש.. (פסוק לא מובן) ומשיב את זה ללב. אז מה קורה אז בלבבו? והחי יתן אל לבו שאין מאיפה לחיות אלא מעומד לפני המלך. זה נקרא כריעה בתחילת תפילת שמונה עשרה.

עומד לפני המלך בלשון ברורה ופשוטה כוונת הדבר, יש חי ברכות בתפילת שמונה עשרה. כמו שאומרת הגמרא, כנגד יח אזכרות, כנגד יח שבקריאת שמע וכנגד י"ח חוליות שבשדרה. במילים ברורות מאיפה האדם מקבל חיים? מתפילת שמונה עשרה.

חי ברכות, משם הוא מקבל חיים. זה לא שיש כאן יח ברכות, מכאן הוא מקבל את החיים שלו. בלשון חז"ל זה נקרא חיי שעה, תפילה. אבל מכאן הוא מקבל את החיים. ומה החיים שהוא מקבל? לא שכשהוא עומד לפני המלך משם הוא מקבל חיים אלא הוא מקבל חיים מעצם העמידה שלו לפני המלך, זה החיים שלו. יש אדם שהוא עומד לפני המלך ומשם הוא בא לקבל חיים, אבל לא זה צורת יהודי, צורת אדם שלם בקדושתו יתברך.

הצורה של צורת אדם חי ברכות שבתפילת שמונה עשרה שאת החיים שלו הוא מקבל מעצם מה שהוא עומד לפני המלך. כלומר הוא לא חי מעצמו, הוא חי מההכרה שלו בבורא. זה מה שנקרא בתפילת שמונה עשרה כורע, ולאחר מכן זוקף בשם הויה.

חיים כמו שהם חיים שאותם הקבה רצה לתת לנברא אילולי החטא, הם חיים שכל עניינם עומד לפני ה'.

ממה הוא חי? מעצם עמידתו לפני הבורא יתברך שמו.

כל המצוות לא ניתנו אלא לצרף בהם את הבריות. לצרוף אותם. ומה קורה כשהם נעשים צרופים? אז הם יכולים לעמוד לפני המלך.

לא לחזור לקולך שמעתי בגן ואחבא. כל יום בתפילת שמונה עשרה, ג פעמים ביום, יש לנו זמן בעומד לפני המלך. ואז ממה חיים? מעצם העמידה לפני יתברך שמו. זה חיים.

כשאדם רוצה **לבדוק במעמקים של התפילה שלו**, לא בגדר של עיון תפילה כמו שאומרת הדבר שזה דבר שאין.. (40:20) **אם תפילתו התקבלה או לא. אז מה היא הבדיקה האמיתית של התפילה?**

בעיקר לתפילת שמונה עשרה, כמה הוא חי בהכרה שהוא עומד לפניו יתברך וכמה חיות הוא מקבל מאותה הכרה.

יכול להיות שהאדם מרגיש חצי דקה ביום את הקב"ה אבל הוא חי מאותה הכרה, יש לו געגועים לאותה הכרה, יש לו תשורה לחזור לאותה הכרה, אבל אם תשאל אותו מה היה פרי הזמן של אותו יום - אותה חצי דקה שהוא הרגיש את מציאות הבורא יתברך שמו.

יכול להיות שהוא לא מספיק זך עדיין, הוא לא מספיק נקי עדיין.

אין לו עדיין כלים זכים לחיות בזה יותר מכך, אבל איפה תמצית פרי היום? ההכרה שלו במציאות הבורא. כמובן שההכרה הזאת צריכה להוליד תולדות.

היא מולידה תולדות של לימוד תורה, היא מולידה תולדות של מצוות, היא מולידה תולדות של אהבת ישראל עמוקה מאוד, אבל זה תולדות מהכרה בבורא יתברך שמו.

הקב"ה לא מקפח שכר כל בריה. על כל מעשה קל שהאדם עושה, הקב"ה משלם. "נאמן בעל מלאכתך לשלם לך שכרך" אבל השכר שלך מתי יהיה? בגן עדן.

מה שחזל אומרים: "היום לעשותם, ומחר לקבל שכרם" מה שנאמר על עולם דעשייה, על העולם הבא, לא על גן עדן שבא אחר המישה (?). אלא על העולם הבא שאחר שית אלפי שנים ועולם חרוב, ועתיד הקב"ה לחדש את עולמו, על מה שם יש שכר?

מה ההבדל בין השכר של גן עדן לשכר של עולם הבא?

משלמים אותו דבר פעמיים שכר?

אלא שביאור הדבר, השכר שיש בגן עדן זה על מה שאדם עשה.

השכר שיש בעולם הבא, זה על מה שהוא הכיר בקב"ה.

עתיד הקב"ה לעשות.. (42:40) לצדיקים. כולו מחוי באצבע וממרי: "זה השם קיוונו לו.."

כמו שהזכרנו את דברי דוד המימוני, שאם אדם זוכה להכיר את הקבה כאן, הוא זוכה להכיר את הקבה שם.

כפי עומק ההכרה שהוא זוכה להכיר את הקבה כאן, כך הוא זוכה ביתר שאר להכיר את הקב"ה שם אבל מה משלמים לו שם שכר, בעולם הבא? על עומק ההכרה שהגיע לכאן בחיים. **שם זה יגדל יותר.**

אבל מה השכר בגן עדן? בגן עדן השכר הוא על המעשים.

בעולם הבא השכר על ההכרה שיש לו בבורא. זה מה שנשאר אחרי כל ימות עולם.

אנחנו עברנו את רוב ימות עולם, שית אלפי שנים ועלמא (43:40) עברו, כמה זמן נשאר? "ליבא לפומא לגליה" (?) אבל

עברנו רוב ימות עולם.

יש לנו כח אחד פנימי שנחקק בנשמותם של ישראל שלא קיים באומות. ההכרה הברורה במציאות הבורא יתברך שמו.

ג' פעמים ביום, לשון הרמב"ם כידוע, בהלכות מזוזה, שהקב"ה שם מזוזה בפסח שיהיה לאדם מזכירים הרבה לזכור את הבורא יתברך שמו.

זה ההזכרה הכללית במציאות הבורא יתברך שמו וכשהוא זוכר את הבורא יתברך שמו כמו שאומרים רבותינו: מזוזות עושיות זז מוות (? 44:40). מה זה אומר? שאדם שיוצא מהבית והוא מפחד שלא תהיה חס ושלום תאונת דרכים אז הוא מנשק את המזוזה. זז מוות. לא זה הפשט, אבל בוודאי שגם זה נכון. **זז מוות הכוונה שבעצם זכירתו את הבורא הוא זז מהמוות.**

"ואתם הדבקים בהשם אלוקיכם חיים כולכם היום", אז אם הוא זכר את הבורא יתברך שמו אז הוא זז מהמוות.

יתר על כן, ג פעמים ביום, תפילת העמידה שם הזכירה של האדם צריכה להיות, לא רק שהוא זוכר את הבורא יתברך שמו אלא ח"י ברכה שבתפילת העמידה צריכים להזכיר לו כל יום - האם הוא חי מהעומד לפני יתברך שמו?!

האם הוא חי משם?!

ראשית השאלה, האם הוא עומד כלל לפני המלך ואם הוא עומד האם הוא חי משם?

בכדי לעמוד כמו שדובר בארוכה צריך את הניקיון של קורבנות, פסוקי דזמרה, קריאת שמע להגיע לתפילת העמידה. **תיקון המעשים, תיקון המידות, תיקון המחשבות** אבל השאלה הנוקבת שצריכה שתעמוד בכל נפש ונפש של האדם. זו השאלה הפנימית שאיתה אדם מרגיש שאיתה היה צריך להתמודד בשעה שהוא אכל מעץ הדעת.

זו השאלה הפנימית שמלווה כל ימות עולם, את כל הנפשות - האם אני חי מהעומד לפני יתברך שמו?

דברים המסורים ללב, ללב של כל אחד, ללב שמבקש חיים - אם יש לאדם מעט, שעת שקט בכל יום, שיושב לחשוב חשבונות של עולם. הוא לא רץ במרוצת החיים, וקל וחומר ב.. (לא הבנתי.. 47:15) אלא הוא עוצר את החיים באמת וחושב חשבונות אמת. הוא מבין שכל מה שנמצא בחוץ וברוב הפעמים גם מה שנכנס לתוך הבית מדרש זה עלמא ד'שיקרא גמור, רובו רע ומיעוטו טוב.

הוא מבין שכל מה שנראה בחוץ אפילו אם הוא בא כאיצטלא של מצווה כביכול ולפעמים אפילו באיצטלא של תורה, לא בהכרח שהוא אמת.

הוא מבין שהאמת נמצאת רק רק אצל הקב"ה. "חותמו אמת, תורת אמת. אבל התורת אמת זה ה.. (48:00 נעימילה?) מה שאדם זוכר בכל יום "יום אשר עמדת לפני השם אלוקיך בחורב".

התורה היא לא תורת אמת לעצמה היא חותמו של הקב"ה, אמת.

"זכור יום אשר עמדת לפני השם אלוקיך בחורב" - ג' פעמים ביום, יש לנו את המעין של זה בעומד לפני המלך.

בעומד לפני המלך הוא צריך לברר את עצמו, בירור לפנים מבירור, הלכות בורר.

האם ומהיכן אני חי?

כשאדם עושה לעצמו חשבון הנפש, ד' זמנים שמנו רבותינו, כפי שמובא בשל"ה כידוע - סוף כל יום, ערב שבת, ערב ראש חודש, וערב ראש השנה.

שורש כל הבדיקות כולם - האם אני חי יותר מהכל לפני המלך.

כמובן שעל גבי זה יש בדיקות של תיקון המעשים, של תיקון המידות, של תיקון המחשבות, אבל שורש התפיסה מה היא?

'מאיפה אני חי?'

כשאדם חושב על הדברים האלו לאמיתם, לא בהסח הדעת, לא לאחר יד, אלא מתוך ישוב הדעת באמת, הלב שלו יכול להזדעזע זעזוע של חיים.

הקב"ה זועק אליו - "איכה?!" איפה היית בגלגול הזה? ואולי איפה היית בעוד הרבה גלגולים שהתגלגלת? ואז אם האדם יש לו נקודת אמת בלב אז הוא עונה - "את קולך שמעתי בגן ואחבא"

הצעקה של הקב"ה "איכה" צועקת מאז שהקב"ה אמר אותה לאדם ראשון, שכל אחד מאתנו, כמו שאומרים רבותינו, היו חלקי אותה נשמה של אדם הראשון.

הצעקה הזאת עומדת וטובעת מכל אחד מאתנו, בכל יום, בכל עת ובכל שעה - איכה?!

וכנשמות ישראל הקב"ה נתן לנו ג' פעמים ביום זמן של עמידה לפניו יתברך שמו ושהשלמות של עומד לפני המלך תמיד זה תכלית היצירה.

אבל אם אדם יחדיר את הצעקה הזאת לאוזנו ואם הוא יפנה מקום לשמוע את קול ה' קורא אליו.

קול ה' שקורא לכל יחיד ויחיד שיש לו נשמת ישראל - איכה?

והקריאה הזאת תחדור למעמקי לבבו אז הוא יזכה להיות עומד לפניו יתברך. הוא יזכה להתפלל לפניו ח"י ברכות. הוא יזכה לקבל את החיים מהעמידה לפניו יתברך, וכשההכרה הזאת תמלא את הלבב אז יהיה גאולה שלמה במהרה בימינו אמן ואמן.

- [תפילת שמונה עשרה שלם] 1]

Source: <http://bilvavi.net/shiur/תפילה-006-כורעלפניהמלך>

Links

[1] <http://bilvavi.net/tefillah>